

ΑΠΟΦΑΣΗ
Αριθμός: 4905/2018
ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
(ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ)



ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Ειρηνοδίκη Χρήστο Ντόκα, τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Ειρηνοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια και στο ακροατήριό του την 14 Νοεμβρίου 2017, για να δικάσει την υπόθεση :

Της αιτούσας: _____ του κατοίκου οδός _____ με Α.Φ.Μ. _____, η οποία παραστάθηκε στη δίκη μετά του πληρεξουσίου της δικηγόρου Βίκτωρα Τσιαφούτη (γραμ. προκαταβολής επί πολιτικών υποθέσεων υπ' αριθ. Π1021643/14-11-2017 Δ.Σ.Α.).

Των μετεχόντων στη δίκη πιστωτών, οι οποίοι κατέστησαν διάδικοι μετά τη νόμιμη κλήτευσή τους (άρθρο 5 Ν.3869/2010) και παρίστανται ως εξής :

1) Η Ανώνυμη Τραπεζική Εταιρεία με την επωνυμία _____, που εδρεύει στην οδός _____ αρ. _____ με Α.Φ.Μ. _____ και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στη δίκη δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου Άννας Γιανέζου (γραμ. προκαταβολής επί πολιτικών υποθέσεων υπ' αριθ. Π1020423/13-11-2017 Δ.Σ.Α.),

2) Το Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία _____, που εδρεύει στην οδός _____ με Α.Φ.Μ. _____, ως καθολικού διαδόχου του καταργηθέντος Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία _____

και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε στη δίκη δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Παναγιώτη Βασιλικού, ατελώς (αρθρ. 28 παρ. 4 Ν. 2579/1998).

Η αιτούσα με την από _____ αίτησή της, εκούσιας δικαιοδοσίας, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης δικογράφου _____, ζητεί όσα αναφέρονται σ' αυτή. Για τη συζήτηση της αίτησης ορίστηκε δικάσιμος η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία, αφού εκφωνήθηκε νόμιμα με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, συζητήθηκε. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα προφορικά στο ακροατήριο και με τις προτάσεις τους ανέπτυξαν. Το δικαστήριο αφού άκουσε όσα αναφέρθηκαν κατά τη συζήτηση,

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

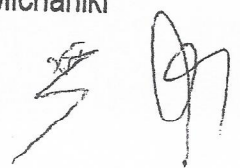
Η αιτούσα, επικαλούμενη με την αίτησή της ότι έχει περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών της προς τους καθ' ων πιστωτές, όπως αυτές (οφειλές) αναφέρονται στην περιεχόμενη στην αίτηση αναλυτική κατάσταση, ζητεί, αφού ληφθεί υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή της κατάσταση, να γίνει διευθέτησή τους από το δικαστήριο, ώστε να επέλθει απαλλαγή αυτής από κάθε τυχόν υφιστάμενο υπόλοιπο των χρεών της έναντι των καθ' ων πιστωτών, όπως τούτο σαφώς συνάγεται από το όλο περιεχόμενο της αίτησης, υποβάλλοντας και αίτημα εξαίρεσης από τη ρευστοποίηση της κύριας κατοικίας της, άλλως ζητεί τη δικαστική ρύθμιση των χρεών της. Έχοντας αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η αίτηση, η οποία παραδεκτά συμπληρώνεται και διευκρινίζεται προφορικά στο ακροατήριο και με τις προτάσεις (άρθρ. 744, 745 και 751 του ΚΠολΔ, βλ. ΑΠ 1131/87 Νοβ 36. 1601 έως 1602 πλειοψηφία, Εφ.Αθ 2735/2000, 4462/02, 2188/08 ΤΝΠ Νόμος, «Εφαρμογή του Ν.3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα» Ι.Βενιέρη-Θ.Κατσά, 2^η έκδοση, σελ.186-187), αρμοδίως και παραδεκτως φέρεται για συζήτηση στο Δικαστήριο αυτό κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθ. 3 του Ν.3869/2010 σε συνδυασμό με τα άρθ. 739 επ. ΚΠολΔ), καθόσον από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στα τηρούμενα αρχεία προέκυψε ότι δεν εκκρεμεί άλλη όμοια αίτηση της αιτούσας, ούτε έχει εκδοθεί απόφαση για ρύθμιση και απαλλαγή από τις οφειλές της κατ' άρθρο 13 παρ. 2 του Ν.3869/2010 (βλ. την υπ' αριθ. 600/12-12-2017 βεβαίωση της Γραμματείας του Ειρηνοδικείου Αθηνών, του τμήματος ρύθμισης οφειλών). Είναι δε η αίτηση νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 5, 8 και 9 του Ν.3869/2010, καθόσον με βάση τα εκτιθέμενα σ' αυτή περιστατικά συντρέχουν οι προϋποθέσεις υπαγωγής της αιτούσας στη ρύθμιση του νόμου, εφόσον πρόκειται για φυσικό πρόσωπο, στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, τα δε χρέη της δεν περιλαμβάνονται στα εξαιρούμενα της ρύθμισης και έχει ήδη περιέλθει αυτή σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών της. Το αίτημα όμως να αναγνωρισθεί ότι η αιτούσα απαλλάσσεται από το υπόλοιπο των χρεών της μετά την τήρηση και την προσήκουσα εκτέλεση της δικαστικής ρυθμισεώς τους, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, διότι ασκείται πρόωρα και χωρίς να πληρούνται οι προς τούτο προϋποθέσεις. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 11 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, το αίτημα απαλλαγής από κάθε υπόλοιπο οφειλής αποτελεί αντικείμενο μεταγενέστερης αιτήσεως του οφειλέτη-αιτούντος, η οποία υποβάλλεται στο Δικαστήριο μετά την κανονική εκτέλεση από αυτόν όλων των υποχρεώσεων που επιβάλλονται με την απόφαση που εκδίδεται επί της αιτήσεως του άρθ. 4 παρ. 1 του Ν. 3869/2010. Η

Φύλλο 2 ° της υπ' αριθ. *4805* /2018 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Εκουσίας Δικαιοδοσίας).

αίτηση για απαλλαγή από τα υπόλοιπα χρεών κοινοποιείται στους πιστωτές (αρθρ. 11 παρ. 1 του Ν.3869/2010) και επ' αυτής το Δικαστήριο εκδίδει απόφαση, με την οποία πιστοποιεί την απαλλαγή του οφειλέτη από το υπόλοιπο των οφειλών. Άλλωστε, στην παρούσα περίπτωση δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρ. 69 ΚΠολΔ, ώστε να θεωρηθεί ότι η πρόωρη δικαστική προστασία ζητείται επιτρεπτά (Ειρ. Κορινθ 258/2016, Ειρ. Ρόδου 19/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επομένως, κατά το μέρος που η αίτηση είναι νόμιμη, πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω για να κριθεί εάν είναι βάσιμη και κατ' ουσία, δεδομένου ότι έχουν κατατεθεί τα γραμμάτια προείσπραξης δικηγορικής αμοιβής και δεν έχει επιτευχθεί προδικαστικός συμβιβασμός μεταξύ της αιτούσας και των πιστωτών της.

Το καθ' ου ν.π.δ.δ. που παρίσταται, με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου του δικηγόρου που καταχωρήθηκε στα ταυτόριθμα με την παρούσα πρακτικά και με τις προτάσεις, που κατέθεσε νόμιμα και εμπρόθεσμα, αρνείται την αίτηση και προβάλλει τον ακόλουθο ισχυρισμό. Ισχυρίζεται ότι η αίτηση είναι νόμω αβάσιμη ως προς αυτό, διότι οι απαιτήσεις του από τα δάνεια δεν υπάγονται στις ρυθμίσεις του ν. 3869/2010, καθώς η ένταξή του στη ρύθμιση συνιστά παράβαση του ενωσιακού δικαίου και συγκεκριμένα των διατάξεων των άρθρων 14 και 106 παρ. 1 και 2 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και της απόφασης με αριθμό 2012/21/ΕΕ της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επί του ανωτέρω ισχυρισμού, λεκτέα τα κάτωθι: Η Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί επέκταση του κράτους δικαίου σε υπερεθνικό επίπεδο. Με άλλα λόγια, η δημοκρατική και η δικαιοκρατική αρχή, κοινές στα κράτη-μέλη που ίδρυσαν την Ένωση, διαμορφώνουν τον κοινό ευρωπαϊκό συνταγματισμό. Πρόκειται για έναν συνταγματικό πλουραρισμό, δομείται, δηλαδή, ένας πολυεπίπεδος συνταγματισμός, ο οποίος οργανωτικά συνεπάγεται μία αντιστοίχως πολυεπίπεδη διακυβέρνηση μίας Ευρώπης με πολλαπλές ταυτότητες και πολλαπλά κέντρα εξουσίας. Τα κράτη-μέλη αποδέχονται την ιδιαίτερη φύση του κοινοτικού δικαίου και αναγνωρίζουν τις συνταγματικής υφής κανονιστικές του συνέπειες, υπό την προϋπόθεση ότι αυτό δεν καταλήγει στην παραβίαση ορισμένων θεμελιωδών συνταγματικών αρχών. Η διαλλακτική στάση της «συνταγματικής ανοχής» χαρακτηρίζεται από τη θέση κάποιων ορίων τα οποία προβάλλουν τα εθνικά δίκαια έναντι της αξίωσης απόλυτης υπεροχής του κοινοτικού δικαίου, όπως αυτή διατυπώνεται στη νομολογία του Δ.Ε.Κ., έχουν δε ως θεμέλιο τα εθνικά Συντάγματα. Πράγματι, τα εθνικά δικαστήρια προέβαλαν ως αδιαπραγμάτευτα τα ζητήματα που αφορούν την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων, τη δημοκρατική αρχή, τον πυρήνα της εθνικής κυριαρχίας και την παραχώρηση της εξουσίας καθορισμού των ορίων των εκχωρημένων στην Ένωση αρμοδιοτήτων. Υπό

το πρίσμα αυτό, το κοινοτικό δίκαιο διαμορφώνεται βάσει των κοινών συνταγματικών παραδόσεων όλων των κρατών - μελών, επομένως, κανένα κράτος δεν μπορεί να επιβάλει τις αποκλειστικά δικές του επιταγές. Κατ' αποτέλεσμα, οι εθνικές συνταγματικές τάξεις και η κοινοτική συνταγματική τάξη χαρακτηρίζονται από την ομοιογένεια των θεμελιωδών αρχών και αξιών τους, δεδομένης μάλιστα της ρητής κατοχύρωσης στο άρθρο 6 παρ. 1 Σ.Ε.Ε., των αρχών της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου, των θεμελιωδών ελευθεριών και του κράτους δικαίου, ως αρχών κοινών που διέπουν τόσο τα κράτη - μέλη όσο και την Ένωση. Η αξιακή αυτή ομοιογένεια εθνικών Συνταγμάτων και ευρωπαϊκού Συντάγματος διευκολύνει «τη μέθοδο του αμοιβαίου σεβασμού και της αναρμόνισης», η οποία είναι η αποτελεσματικότερη για τη συνύπαρξη εθνικού Συντάγματος και κοινοτικού δικαίου. Η σύγκρουση ανάμεσα στα δύο επίπεδα άσκησης εξουσίας είναι σπάνια, στο μέτρο που, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, η παραβίαση των συνταγματικών ορίων σε εθνικό επίπεδο θα συνιστούσε ταυτόχρονα και παραβίαση των συνταγματικών αρχών της ίδιας της ενωσιακής έννομης τάξης. Η διαδικασία αυτή οδηγεί στη διαμόρφωση ενός «ευρωπαϊκού συνταγματικού πλέγματος», το οποίο αποτελείται από κοινές συνταγματικές αρχές που «διυλίζονται» εντός του κοινοτικού δικαίου, από τις συνταγματικές υφής αρχές του τελευταίου, καθώς και από τις εθνικές ιδιαιτερότητες των κρατικών συνταγματικών τάξεων. Σε πρακτικό επίπεδο, αυτό σημαίνει ότι η υπεροχή του πρωτογενούς ευρωπαϊκού δικαίου επιβάλλει την κατίσχυσή του και έναντι ειδικών διατάξεων του εθνικού Συντάγματος, κάμπτεται όμως εάν συγκρουστεί με μια από τις βασικές εθνικές συνταγματικές αξίες που συγκαθορίζουν την όλη ευρωπαϊκή ενωσιακή τάξη. Συνεπώς, η τελική υπεροχή εξαρτάται όχι από την ιεραρχική τυπική ισχύ αλλά από την πληρέστερη ικανοποίηση των κοινών αξιών. Τα ίδια ιδρυτικά κείμενα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της επιβάλλουν την υποχρέωση να σέβεται την εθνική ταυτότητα των κρατών-μελών, συμπεριλαμβανομένης και της συνταγματικής τους διάστασης. Ένα κράτος - μέλος μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις και, βεβαίως, υπό τον έλεγχο του Δ.Ε.Κ., να επικαλεστεί τη διαφύλαξη της εθνικής του ταυτότητας και της εθνικής συνταγματικής ταυτότητας, για να δικαιολογήσει μια παρέκκλιση από εφαρμογή ή να αναπτύξει, εντός ορισμένων ορίων, δική του αντίληψη σχετικά με ένα θεμιτό συμφέρον για παράδειγμα επί των περί κυκλοφορίας θεμελιωδών ελευθεριών (βλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Poiares Maduro στις υποθέσεις Arcelor και του «βασικού μετόχου», α) Δ.Ε.Κ. (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 16ης Δεκεμβρίου 2008, C-127/07, Societe Arcelor Atlantique et Lorraine κ λπ. (Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως: Conseil d' Etat-Γαλλία), Συλλογή 2008, σ. 1-9895 και β) Δ.Ε.Κ. (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 16ης Δεκεμβρίου 2008, C-213/07, Michaniki



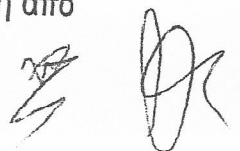
ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΝΟΝΑΤΗ

Φύλλο 3^ο της υπ' αριθ. 4205 /2018 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Εκουσίας Δικαιοδοσίας).

Α.Ε. (Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως: Συμβούλιο της Επικράτειας-Ελλάς), Συλλογή 2008, σ 1-9999). Χαρακτηριστική περίπτωση συναφώς αποτελεί η γερμανική προσέγγιση της αρχής της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, την οποία εγγυάται το Εθνικό Σύνταγμα και προς την οποία το Δ.Ε.Κ. δέχθηκε ότι δικαιολογεί έναν περιορισμό στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, επισημαίνοντας ταυτόχρονα ότι η ανθρώπινη αξιοπρέπεια προστατεύεται στην κοινοτική έννομη τάξη ως γενική αρχή του δικαίου. Έκρινε, ειδικότερα, ότι ο σκοπός της προστασίας της ανθρώπινης αξιοπρέπειας συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο, χωρίς να έχει σχετικώς σημασία το ότι στη Γερμανία η αρχή προστασίας της ανθρώπινης αξιοπρέπειας απολαύει ειδικού καθεστώτος, ως αυτοτελές θεμελιώδες δικαίωμα. Δεδομένου ότι ο σεβασμός θεμελιωδών δικαιωμάτων δεσμεύει τόσο την Κοινότητα όσο και τα κράτη - μέλη της, η προστασία εν λόγω δικαιωμάτων αποτελεί θεμιτό συμφέρον ικανό να δικαιολογήσει περιορισμό των υποχρεώσεων που επιβάλλονται από το κοινοτικό δίκαιο, ακόμη και δυνάμει μιας θεμελιώδους ελευθερίας την οποία εγγυάται η Συνθήκη, όπως ελεύθερη παροχή υπηρεσιών (Δ.Ε.Κ. της 14ης Δεκεμβρίου 2004, C-36/, Omega Συλλογή 2004, σ 1-9609). Αναγνώρισε, δηλαδή, στο κράτος μέλος ευρεία ελευθερία προς καθορισμό του περιεχομένου και της έκτασης εφαρμογής της αναλόγως της δικής του αντίληψης όσον αφορά την προάσπιση αυτού του θεμελιώδους δικαιώματος στην επικράτειά του, λαμβανομένων υπόψη των εθνικών ιδιαιτεροτήτων. Όπως το κοινοτικό δίκαιο λαμβάνει υπόψη του τη συνταγματική ταυτότητα των κρατών - μελών, έτσι και το εθνικό συνταγματικό δίκαιο οφείλει να προσαρμόζεται στις επιταγές της κοινοτικής έννομης τάξης». Εφόσον ο σεβασμός της συνταγματικής ταυτότητας των κρατών - μελών συνιστά θεμιτό συμφέρον ικανό να δικαιολογήσει, κατ' αρχήν, έναν περιορισμό των υποχρεώσεων που επιβάλλονται από το κοινοτικό δίκαιο, κατά μείζονα λόγο μπορεί να τον επικαλεστεί ένα κράτος - μέλος για να δικαιολογήσει τη δική του εκτίμηση των συνταγματικών μέτρων που πρέπει να συμπληρώσουν την κοινοτική νομοθεσία προς εξασφάλιση, εντός της επικράτειάς του, των αρχών και κανόνων που θεσπίζει ή επί των οποίων βασίζεται η εν λόγω νομοθεσία. Η άσκηση της εν λόγω διακριτικής ευχέρειας του κράτους - μέλους πρέπει, ωστόσο, να παραμένει εντός των ορίων που καθορίζει η εκάστοτε γενική αρχή και η σχετική κοινοτική νομοθεσία (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Poiares Maduro της 20ής Σεπτεμβρίου 2005, στις υποθέσεις C-53/04 και C-180/04 Manrosu και Sardino (Συλλογή 2006, σ 1-7213) (βλ. Λίνα Παπαδοπούλου, Εθνικό Σύνταγμα και Κοινοτικό Δίκαιο, Το ζήτημα της υπεροχής, 2009, Ευγ. Πρεβεδούρου, Η σχέση εθνικού συντάγματος και κοινοτικού δικαίου υπό το πρίσμα του διαλόγου των δικαστών, ΕΔικΚοινΑσφ, 2010, 257). Ο , ως καθολικός διάδοχος του

υπό το καθεστώς της με αριθμό 2012/21/ΕΕ απόφασης της Επιτροπής και των καταστατικών αυτού διατάξεων, αποτελεί Υπηρεσία Γενικού Οικονομικού Συμφέροντος (Υ.Γ.Ο.Σ.) στον τομέα της κοινωνικής κατοικίας υπό την έννοια των άρθρων 14 και 106 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά συνέπεια τυγχάνουν εφαρμογής οι κανόνες της ενωσιακής νομοθεσίας περί ανταγωνισμού, κατά το μέτρο που η εφαρμογή των κανόνων αυτών δεν εμποδίζει νομικά ή πραγματικά την εκπλήρωση της ιδιαίτερης αποστολής που του έχει ανατεθεί. Σύμφωνα δε, με το Πρωτόκολλο 26 το οποίο προσαρτήθηκε στη Συνθήκη της Λισαβόνας, η κύρια αρμοδιότητα στον τομέα της ανάθεσης, παροχής, χρηματοδότησης και οργάνωσης των υπηρεσιών ΓΟΣ, εναπόκειται στα κράτη μέλη, τα οποία έχουν ευρεία διακριτική ευχέρεια επί του θέματος και ελευθερία δημοκρατικών επιλογών, ανάλογα με τις ανάγκες των χρηστών που μπορούν να προκύψουν από τις εκάστοτε γεωγραφικές, κοινωνικές ή πολιτισμικές συνθήκες. Το ως άνω Πρωτόκολλο επιβάλλει, μεταξύ άλλων, στα κράτη μέλη να μεριμνούν για την εξασφάλιση «υψηλού επιπέδου οικονομικής προσιτότητας», και για την προώθηση της καθολικής πρόσβασης των ΥΓΟΣ τους. Ενδεχόμενη παράλειψη κράτους μέλους να διασφαλίσει «υψηλό επίπεδο οικονομικής προσιτότητας» στην κοινωνική στέγαση θα συνεπαγόταν ματαίωση της εφαρμογής του πρωτοκόλλου αριθ. 26 για τις ΥΓΟΣ, πλήττοντας με τον τρόπο αυτό την «αρχή της πλήρους αποτελεσματικότητας του ευρωπαϊκού ενωσιακού δικαίου», αρχή, η οποία αποτυπώνεται ρητά με το άρθρο 4 παρ. 3 εδάφια β' και γ' της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και σύμφωνα με την οποία: «Τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο ικανό να διασφαλίσει την εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις Συνθήκες ή προκύπτουν από πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Τα κράτη-μέλη διευκολύνουν την Ένωση στην εκπλήρωση της αποστολής της και απέχουν από τη λήψη οποιουδήποτε μέτρου ικανού να θέσει σε κίνδυνο την πραγματοποίηση των στόχων της Ένωσης» (βλ. και Αποφ. Υπουργ. Εργ. αριθμ. 13097/661/2017, Φ.Ε.Κ. 403/25-04-2017).

Σύμφωνα λοιπόν με τα προλεχθέντα στη μείζονα σκέψη, εν προκειμένω, η εθνική έννομη τάξη, η οποία, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, αποτελεί κομμάτι του πολυεπίπεδου ευρωπαϊκού συνταγματισμού, διατηρώντας τόσο την εθνική όσο και τη συνταγματική της ταυτότητα, αλλά και ασκώντας τη διακριτική της ευχέρεια που το ίδιο το κοινοτικό δίκαιο της παρέχει και τέλος αναλαμβανόμενη τις ιδιαίτερες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που επικρατούν στη χώρα, μεριμνά για τη διευθέτηση του φαινομένου της υπερχρέωσης, είτε αυτή αφορά σε οφειλές προς ιδιώτες, είτε αφορά σε οφειλές προς ασφαλιστικούς οργανισμούς ή άλλα νομικά πρόσωπα. Εκκινώντας από την αφετηριακή βάση της προστασίας του οφειλέτη από



Φύλλο 4 ° της υπ' αριθ. 4205 /2018 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Εκουσίας Δικαιοδοσίας).

τον κίνδυνο της κοινωνικής περιθωριοποίησης, δίνει τη δυνατότητα της ρύθμισης, για το φυσικό πρόσωπο των χρεών του, με απαλλαγή από αυτά και έχει ως βάση ευθέως στο ίδιο το κοινωνικό κράτος δικαίου. Η μέριμνα αυτή, επιτάσσεται τόσο για λόγους δημοσίου συμφέροντος, καθώς οι πολίτες επανακτούν ουσιαστικά μέσω των εν λόγω διαδικασιών την αγοραστική τους δύναμη προάγοντας την οικονομική και κοινωνική δραστηριότητα, όσο και από την υποχρέωση σεβασμού της αξίας του οφειλέτη ως ανθρώπου. Ειδικότερα, πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας κατά το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος, είναι να σέβεται και να προστατεύει την αξία του ανθρώπου. Η ανθρώπινη αξία αποτελεί το θεμελιώδες δικαίωμα πάνω στο οποίο εδράζονται και αναπτύσσονται όλα τα άλλα επιμέρους δικαιώματα. Πρόκειται για έναν ανώτατο ερμηνευτικό νομικό κανόνα τόσο άλλων διατάξεων του Συντάγματος, όσο και της κοινής νομοθεσίας και που επηρεάζει επίσης καταλυτικά την οργάνωση και λειτουργία του κράτους. Το Σύνταγμα διαμορφώνει ένα πολίτευμα στο επίκεντρο του οποίου βρίσκεται ο άνθρωπος όχι ως αποκομμένη ατομική μονάδα, αλλά ως τμήμα του κοινωνικού συνόλου. Η πολιτεία, δηλαδή όλα τα πολιτειακά όργανα, οφείλουν όχι μόνο να σέβονται αλλά και να προστατεύουν την αξία αυτή από προσβολές. Από το ανωτέρω δικαίωμα, απορρέει και το δικαίωμα αξιοπρεπούς διαβίωσης ή ενός ελάχιστου εισοδήματος, το οποίο έχει ως φορέα τον «καθένα», ενεργοποιείται ως κανόνας προστασίας για κάθε άτομο που πλησιάζει τα όρια της εξαθλίωσης και αποτελεί το ακραίο όριο των νομοθετικών επιλογών. Άλλωστε, η υποχρέωση για την προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας είναι πρωταρχικής σημασίας και σύμφωνα με το άρθρο 1 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεδομένου ότι, όπως αναφέρθηκε, το κοινοτικό δίκαιο διαμορφώνεται βάσει των κοινών συνταγματικών παραδόσεων όλων των κρατών - μελών. Η δε παραβίαση των συνταγματικών ορίων σε εθνικό επίπεδο θα συνιστούσε συνεπώς ταυτόχρονα και παραβίαση των συνταγματικών αρχών της ίδιας της ενωσιακής έννομης τάξης. Η υπό όρους απαλλαγή (μερική η ολική) από το σύνολο των χρεών του οφειλέτη δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως παραβίαση της ισότιμης μεταχείρισης των πολιτών αλλά ως υποχρέωση σεβασμού της αξίας του «αδυνάτου» οφειλέτη ως ατόμου, η κοινωνική και οικονομική εξόντωση του οποίου δεν προάγει το δημόσιο συμφέρον, καθώς τον εμποδίζει να επανενταχθεί στην κοινωνική και οικονομική δραστηριότητα και να συμβάλει στην οικονομική ανόρθωση της χώρας, σύμφωνα με την επιταγή της διάταξης του άρθρου 106 παρ.1 και 2 του Συντάγματος (ΑΠ 288/2000, Νόμος, ΕιρΘεσ, 394/2016, Νόμος, Ι. Βενιέρη, παρατηρήσεις στην ΕιρΙΔ 398/2016 ΕΕμπΔ 2016. 941). Αλλά ούτε θα πρέπει να λογιστεί και ως παραβίαση του άρθρου 17 του Συντάγματος, καθώς, η προστασία της από το κράτος

δεν είναι απόλυτη και τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτή, δεν μπορούν να ασκούνται σε βάρος του γενικού συμφέροντος που εν προκειμένω υφίσταται ως αναλύεται ανωτέρω. Κατ' ακολουθίαν όλων των ανωτέρω νομικών σκέψεων, η ευρύτερη νομοθετική διαχείριση της διόγκωσης του φαινομένου της υπερχρέωσης φυσικών προσώπων στην ελληνική πραγματικότητα, είναι μία προσπάθεια εξορθολογισμού του θεσμού με την επίκληση του γενικότερου κοινωνικού και ιδιαίτεως έντονου δημοσίου συμφέροντος, έτσι ώστε να δικαιολογούνται, αλλά και να επιβάλλονται οι όποιες ρυθμίσεις αφορούν και σε υπαγωγή υπηρεσιών ΓΟΣ, όπως ο [] στη ρύθμιση του νόμου, χωρίς να παραβιάζεται ούτε το συνταγματικό αλλά ούτε και ενωσιακό δίκαιο. Άλλωστε, το ίδιο το άρθρο 14 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξαρτά την εφαρμογή του υπό την επιφύλαξη του άρθρου 4 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το οποίο κάνει λόγο για σεβασμό της Ένωσης των ουσιωδών λειτουργιών των κρατών-μελών, αλλά αντίστοιχα και σεβασμό των κρατών- μελών των υποχρεώσεών τους που απορρέουν από τις Συνθήκες, μία εκ των οποίων είναι και η υποχρέωση προστασίας της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Με αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνεται και η πραγματοποίηση των στόχων της Ένωσης (άρθρο 4 παρ. 3 ΣΕΕ), ένας εκ των οποίων είναι και η ευημερία των λαών της (άρθρο 3 ΣΕΕ). Η ένταξη συνεπώς των οφειλών προς τον [] στο νομοθετικό πλαίσιο του ν. 3869/2010 κρίνεται καταρχήν συνταγματική και εν συνεχεία κρίνεται και πλήρως εναρμονισμένη με τους κανόνες, τις αρχές και τις αξίες του κοινοτικού δικαίου και ειδικότερα των διατάξεων των άρθρων 14 και 106 της Συνθήκης, καθόσον οι όποιες ρυθμίσεις για τη λειτουργία και την οργάνωση των Υπηρεσιών ΓΟΣ εντάσσονται στο πλαίσιο της διατήρησης της εθνικής και συνταγματικής ταυτότητας κάθε κράτους-μέλους και της διακριτικής ευχέρειας που το καθένα έχει, προκειμένου να θεσπίζει ειδικότερες διατάξεις που απαιτούνται για την αντιμετώπιση των ιδιαίτερων συνθηκών που επικρατούν και είναι περαιτέρω πρόσφορες για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, πληρούν το αναγκαίο μέτρο προς επίτευξη του απαραίτητου αποτελέσματος, καθώς με αυτόν τον τρόπο ο [] ως Υ.Γ.Ο.Σ. θα επιτελέσει πιο αποτελεσματικά την ιδιαίτερη αποστολή του προς το γενικό δημόσιο όφελος, και πληρούν το όριο αναλογικότητας σε σχέση με την ανάγκη να τεθεί ο συγκεκριμένος περιορισμός (βλ. 202/2017 Ειρθεσσαλ., δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Έτσι στην ευνοϊκή ρύθμιση του ν. 3869/2010 υπάγονται όλα ανεξαιρέτως τα χρέη των δανειοληπτών, μεταξύ των οποίων και αυτά προς τον [] πλην εκείνων που ρητά εξαιρούνται από το νόμο αυτό (ολΑΠ 2/2017, Νόμος) και ως εκ τούτου ο περί του αντιθέτου ως άνω ισχυρισμός του καθ' ου ν.π.δ.δ., τυχάνει απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος.

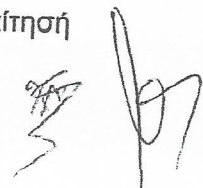


Φύλλο 5 ° της υπ' αριθ. *Λεξ* 12018 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Εκουσίας Δικαιοδοσίας).

Η πρώτη των καθ' ων πιστώτρια, με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας της δικηγόρου που καταχωρήθηκε στα ταυτόριθμα με την παρούσα πρακτικά και με τις προτάσεις, που κατέθεσε νόμιμα και εμπρόθεσμα, αρνείται την αίτηση και προβάλλει τους ακόλουθους ισχυρισμούς και ενστάσεις. Προβάλλει αρχικά την ένσταση ανειλικρινούς δηλώσεως της αιτούσας, λόγω εσφαλμένης παρουσίας της εισοδηματικής κατάστασής της και απόκρυψης εισοδημάτων της, την οποία βασίζει στο γεγονός ότι, εφόσον κατά δήλωση της αιτούσας το μηνιαίο εισόδημα αυτής είναι μηδενικό, δεν αναφέρει πως καλύπτει το μηνιαίο κόστος διαβίωσής της, καταδεικνύοντας έτσι ότι έχει και άλλα εισοδήματα, τα οποία αποκρύπτει. Επί της ενστάσεως αυτής λεκτέα τα εξής: Με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 10 του Ν.3869/2010 επιβάλλεται στον οφειλέτη το καθήκον για ειλικρινή δήλωση των περιουσιακών του στοιχείων και εισοδημάτων καθ' όλο το διάστημα που αρχίζει με την κατάθεση της αίτησης του άρθρου 4 παρ. 1 του Ν.3869/2010, αλλά και την περίοδο της ρύθμισης των άρθρων 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2 του νόμου. Ειδικότερες μορφές του καθήκοντος αυτού αποτελούν οι υποχρεώσεις για ακρίβεια των στοιχείων που περιέχονται στις καταστάσεις της παρ. 1 του άρθρου 4 και για την αλήθεια του περιεχομένου της δήλωσης της παρ. 2 του άρθρου 4. Η παράβαση των υποχρεώσεων αυτών, εφόσον έγινε από δόλο ή βαριά αμέλεια έχει ως συνέπεια την απόρριψη της αίτησης ή την έκπτωση από τη ρύθμιση ή την έκπτωση από την απαλλαγή που έχει ήδη αποφασιστεί και μέχρι 2 χρόνια μετά την επέλευσή της, παράλληλα δε νέα αίτηση δεν μπορεί να υποβληθεί μετά την πάροδο 2 ετών από την τελεσιδικία απόρριψη της προηγούμενης αίτησης ή την τελεσιδικία της απόφασης περί έκπτωσης. Την παραβίαση αυτή μπορεί αν επικαλεσθεί οποιοσδήποτε πιστωτής εντός έτους από τη στιγμή που πληροφορήθηκε τη διάσταση της πραγματικής κατάστασης του οφειλέτη σε σχέση με τη δηλωθείσα. Μολονότι ο νόμος κάνει λόγο για «αίτηση» του πιστωτή είναι δεδομένο ότι εάν βρίσκεται σε εκκρεμότητα η αίτηση του άρθρου 4 ο ισχυρισμός αυτός μπορεί να προβληθεί κατ' ένσταση (βλ. Δ.Χ. Μακρή «Κατ' άρθρο Ερμηνεία του Ν.3869/2010» σλ. 180 και 181, Ειρ. Αθ. 223/2011, 145/2012, Ειρ. Ρόδου 11/2012, Ειρ. Βερ. 164/2012). Για να επέλθουν εις βάρος του οφειλέτη οι οριζόμενες στο νόμο (ανωτέρω) δυσμενείς κυρώσεις δεν απαιτείται με τη συμπεριφορά αυτή του οφειλέτη να έχει μειωθεί (βλαβεί) η ικανοποίηση των πιστωτών. Αρκεί ότι οι εσφαλμένες ή ατελείς δηλώσεις του οφειλέτη είναι πρόσφορες να μειώσουν (ζημιώσουν) την ικανοποίηση των πιστωτών. Κατά πάσα δε περίπτωση ένας ανειλικρινής σε κρίσιμα ζητήματα οφειλέτης (περιουσιακή κατάσταση-εισοδήματα) δεν κρίνεται άξιος να τύχει ευνοϊκής μεταχειρίσεως του νόμου (βλ. Αθ. Κρητικό «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», δεύτερη

έκδοση, σελ. 230 αρ. 6 και σελ. 231 αρ. 10, Ειρ. Αθ. 223/2011). Κατόπιν όλων αυτών η πιο πάνω ένσταση είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που αναφέρονται στην αμέσως προηγούμενη νομική σκέψη και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν. Ωστόσο απορριπτικά είναι η ένσταση καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος που προβάλλει η ανωτέρω καθ' ης σχετικά με δικαίωμα της αιτούσας που αφορά την κατάρτιση του σχεδίου διευθέτησης των οφειλών της και τούτο διότι η αιτούσα δεν υπόκειται σε περιορισμό κατά τη διαμόρφωση του περιεχομένου του σχεδίου διευθέτησης των οφειλών της, το οποίο αποτελεί υποχρεωτικό περιεχόμενο της αίτησής της και το οποίο ενδέχεται να τύχει αποδοχής στο δικαστικό συμβιβασμό, ενώ ο δικαστής είναι αυτός που θα προβεί στην τελική διαμόρφωση της ρύθμισης των οφειλών. Συνεπώς δεν σημαίνει ότι απορρίπτεται η αίτηση, αν το δικαστήριο κρίνει μη εύλογο και αποδεκτό το σχέδιο αποπληρωμής του οφειλέτη. Στην περίπτωση αυτή, ο δικαστής επεμβαίνει και διαμορφώνει το τελικό πλάνο πληρωμών προς τους πιστωτές αποκλίνοντας από όσα ζητεί ο οφειλέτης (Βλ. και Εφαρμογή του Ν 3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, Ι. Βενιέρης-Θ. Κατσά, 2^η έκδοση, σελ.174 επ. υπό 4. Επίσης βλ. και Ειρ. Αχαρνών 3/2011, δημοσίευση Νόμος). Τέλος, η καθ' ης προβάλλει την ένσταση νόμου και ουσία αβασίμου της αίτησης λόγω μη μόνιμης αδυναμίας της αιτούσας αποπληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της και την ένσταση δόλιας περιέλευσης σε αδυναμία πληρωμής των οφειλών της. Οι εν λόγω ενστάσεις-ισχυρισμοί αφορούν στην πραγματικότητα σε ζητήματα ουσίας, τα οποία θα αποτελέσουν αντικείμενο της αποδεικτικής διαδικασίας και θα κριθούν κατωτέρω.

Από τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, από την ανωμοτί κατάθεσή της αιτούσας, που εξετάστηκε στο ακροατήριο του παρόντος δικαστηρίου και καταχωρήθηκε στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά, από τα διδάγματα της κοινής πείρας, τα οποία λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη από το δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ) και από την εν γένει διαδικασία αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα ουσιώδη για την έκβαση της δίκης πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα, ηλικίας ετών σήμερα, είναι άγαμη και κατοικεί σε οικία ιδιοκτησίας της, όπου φιλοξενεί την μητέρα της και την αδελφή της (βλ. την από βεβαίωση του Τμήματος Αστικής και Δημοτικής Κατάστασης του Υπουργείου Εσωτερικών και τη δήλωση φορολογικού έτους 2016, πίνακας 5, περ. 1). Εργάζεται ως ηθοποιός, συμμετέχοντας περιστασιακά σε θεατρικές παραστάσεις, ενώ κατά το παρελθόν και μέχρι το έτος 2011 είχε σταθερή απασχόληση τόσο στην τηλεόραση, όσο και στο θέατρο (βλ. ενιαία εκκαθαριστικά σημειώματα φυσικών προσώπων οικονομικών ετών 2006-2014 και φορολογικών ετών 2014-2016 και όσα κατέθεσε η αιτούσα). Ήδη σήμερα, που συζητείται η αίτησή



Φύλλο 6 ° της υπ' αριθ. *Διχως* /2018 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Εκουσίας Δικαιοδοσίας).

της, βρίσκεται σε κατάσταση ανεργίας και γι' αυτό το λόγο είναι εγγεγραμμένη στα μητρώα ανέργων του Ο.Α.Ε.Δ. (βλ. την υπ' αρ. πρωτ. 22/2017/000042920316 βεβαίωση του Ο.Α.Ε.Δ.). Μοναδικό ευρύτερο οικογενειακό εισόδημα είναι τα εισοδήματα των προσώπων που φιλοξενεί, δηλαδή η σύνταξη της μητέρας της η οποία ανέρχεται μηνιαίως στο ποσό των 619,32 ευρώ (βλ. εκκαθαριστικό σημείωμα φορολογικού έτους 2016) και το επίδομα της αδελφής της το οποίο ανέρχεται μηνιαίως στο ποσό των 783,30 ευρώ (βλ. εκκαθαριστικό σημείωμα φορολογικού έτους 2016). Στην περιουσία της ανήκουν τα ακόλουθα περιουσιακά στοιχεία, ήτοι: 1) ένα διαμέρισμα του πέμπτου ορόφου, εμβαδού 87,50 τ.μ., κατασκευής έτους 1963, το οποίο βρίσκεται σε πολυκατοικία στο Δήμο επί της οδού , που αποτελεί την κύρια κατοικία της, η αντικειμενική αξία της οποίας ανέρχεται στο ποσό των 78.750,00 ευρώ (βλ. δήλωση ενιαίου φόρου ιδιοκτησίας ακινήτων έτους 2017), το οποίο δεν υπερβαίνει το όριο του αφορολογήτου ποσού Α' κατοικίας για φορολογούμενο προσαυξημένο κατά πενήντα τοις εκατό και 2) ένα Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, με αριθμό κυκλοφορίας , κυβικών 998, έτους κυκλοφορίας 2008 και αξίας 2.800,00 ευρώ (βλ. δήλωση φορολογίας εισοδήματος φορολογικού έτους 2016 πεδίο 851). Επιπλέον, περιήλθε στην περιουσία της από κληρονομία ένα οικόπεδο, εκτάσεως 474.377,65 τ.μ., το οποίο βρίσκεται στη θέση στο Δήμο για το οποίο όμως εκκρεμεί, λόγω οικονομικής αδυναμίας της, η συμβολαιογραφική αποδοχή του. Οι μηνιαίες βιοτικές δαπάνες της αιτούσας, ενόψει ότι κατοικεί σε οικία ιδιοκτησίας της, μη επιβαρυνόμενη με την καταβολή μηνιαίου μισθώματος, περιορίζονται κατά την κρίση του δικαστηρίου μόνο στην κάλυψη των στοιχειωδών αναγκών (διατροφή, απαραίτητος ρουχισμός, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, τηλεφωνία, θέρμανση), οι οποίες κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και σύμφωνα με όσα αναφέρει και η ίδια στην αίτησή της ανέρχονται στο ποσό των 700,00 ευρώ, οι οποίες καλύπτονται αποκλειστικά από τη σύνταξη της μητέρας της και το επίδομα της αδελφής της.

Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της ένδικης αίτησης, η αιτούσα είχε αναλάβει τα παρακάτω χρέη, τα οποία ήδη με την κοινοποίηση της αίτησης θεωρούνται κατά πλάσμα του νόμου, σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 3 Ν. 3869/10, ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους κατά το χρόνο κοινοποιήσεως της αιτήσεως (βλ. ΑΘ.ΚΡΗΤΙΚΟΣ, ό.π., σελ. 144 παρ. 39-46), με εξαίρεση τα παρακάτω εμπραγμάτως ασφαλισμένα δάνεια, ο εκτοκισμός των οποίων, συνεχίζεται με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι το χρόνο έκδοσης της παρούσας απόφασης (άρθρο 6 παρ. 3 του Ν. 3869/2010). Ειδικότερα, προς την πιστώτρια με την επωνυμία έχει, σύμφωνα με την από



06-11-2017 βεβαίωση οφειλών, που προσκομίζει η καθ' ης και την από 03-03-2017 αναλυτική βεβαίωση οφειλών που χορηγήθηκε σ' αυτήν από την καθ' ης, τις εξής οφειλές : 1) 227.255,61 ευρώ, προερχόμενη από την υπ' αρ. 10209100002208507 σύμβαση στεγαστικού δανείου και 2) 335,83 ευρώ, προερχόμενη από σύμβαση καταναλωτικού δανείου, με στοιχεία ταυτοποίησης απαίτησης 5273000159380001. Για την εξασφάλιση της πρώτης απαίτησης έχει εγγραφεί προσημείωση υποθήκης για το ποσό των 144.000,00 ευρώ επί της ως άνω κύριας κατοικίας (βλ. το υπ' αρ. πιστοποιητικό του Υποθηκοφυλακείου Αθηνών). Προς το δεύτερο πιστωτή με την επωνυμία

, ως καθολικός διάδοχος του καταργηθέντος Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία έχει, σύμφωνα με την από 01-03-2017 βεβαίωση οφειλών και το από 30-07-2010 ενημερωτικό σημείωμα, που χορηγήθηκαν σ' αυτήν, οφειλή ποσού 18.431,25 ευρώ, προερχόμενη από σύμβαση άτοκου δανείου κατοικίας, με κωδικό παροχής 11-110-011698. Για την εξασφάλιση της ανωτέρω απαίτησης έχει εγγραφεί προσημείωση υποθήκης για το ποσό των 15.000,00 ευρώ επί της κύριας κατοικίας της αιτούσας (βλ. το υπ' αρ. πιστοποιητικό του Υποθηκοφυλακείου Αθηνών). Επομένως, συνολικά, οι προς ρύθμιση οφειλές της αιτούσας προς τους ως άνω πιστωτές ανέρχονται στο ποσό των 246.022,69 ευρώ (=227.255,61€ + 335,83€ + 18.431,25€).

Η αιτούσα προέβη στις λήψεις των ανωτέρω δανείων έχοντας την πεποίθηση ότι θα αποπληρώσει τις υποχρεώσεις της με βάση το τότε εισόδημά της, το οποίο κατά το χρόνο της σταθερής απασχόλησής της ως ηθοποιού ανερχόταν μηνιαίως άνω των 1.000 ευρώ (βλ. ενιαία εκκαθαριστικά σημειώματα φυσικών προσώπων οικονομικών ετών 2006-2012). Στη συνέχεια όμως, συνεπεία της περιστασιακής απασχόλησής της καθώς και λόγω της μεταβολής νομισματικής ισοτιμίας ελβετικού φράγκου και ευρώ, που οδήγησε στην αύξηση της πρώτης οφειλής της προς την πρώτη καθ' ης, λόγω της συμφωνίας μετατροπής του στεγαστικού της δανείου σε ελβετικά φράγκα, περιήλθε χωρίς δική της υπαιτιότητα σε μόνιμη και διαρκή αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της. Επομένως, η ένσταση της πρώτης καθ' ης περί δόλιας περιέλευσης της αιτούσας σε αδυναμία πληρωμής της οφειλής της θα πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη, καθώς η αδυναμία της αυτή δεν οφείλεται σε δόλο, αλλά στα ανωτέρω γεγονότα, τα οποία ήταν έκτακτα και απρόβλεπτα. Όσον αφορά τον ισχυρισμό της ανωτέρω καθ' ης, περί απαραδέκτου της αίτησης λόγω εσφαλμένης παρουσίασης εκ μέρους της αιτούσας της εισοδηματικής της κατάστασης, παραβιάζοντας έτσι με τον τρόπο αυτό το καθήκον ειλικρινούς δηλώσεως που προβλέπει το άρθρο 10 παρ. 1 Ν.3869/2010, πρέπει να ληφθούν τα ακόλουθα: Σχετικά με την απόκρυψη εισοδημάτων, αποδεικνύεται από

Φύλλο 7 ° της υπ' αριθ. 4203 /2018 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Εκουσίας Δικαιοδοσίας).

την ανωμοτί εξέταση της αιτούσας ότι οι λειτουργικές δαπάνες της οικίας της και σε μεγάλο βαθμό οι βιοτικές της ανάγκες καλύπτονται από την μητέρα της και την αδερφή της. Η βοήθεια αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί εισόδημα, που αποκρύπτει από τους πιστωτές της και το οποίο θα μπορούσε να διαθέσει για τις οφειλές της. Συνεπώς, η προβληθείσα ως άνω ένσταση της καθ' ης περί ανειλικρινούς δηλώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη καθ' ουσίαν. Σε κάθε δε περίπτωση, η μη αναφορά στην αίτησή της ανωτέρω οικονομικής βοήθειας οφείλεται σε ελαφρά αμέλεια της αιτούσας. Κατόπιν όλων των ανωτέρω, συντρέχουν στο πρόσωπο της αιτούσας οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του Ν.3869/10 και ειδικότερα σε αυτή του άρθρου 8 παρ. 2 και 5, όπως τροποποιήθηκε από τον Ν.4336/2015. Ειδικότερα το δικαστήριο, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, πρέπει να προβεί σε ρύθμιση μηδενικών μηνιαίων καταβολών για χρονικό διάστημα ενός έτους και ταυτόχρονα να ορίσει νέα δικάσιμο, μετά την πάροδο του έτους από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης για επαναπροσδιορισμό των μηνιαίων καταβολών για το υπολειπόμενο, προβλεπόμενο από το ανωτέρω άρθρο, διάστημα των δύο ετών. Οι μηδενικές μηνιαίες καταβολές για ένα έτος ορίζονται λόγω της έλλειψης προσωπικών εισοδημάτων της αιτούσας, ακόμα και για την κάλυψη των στοιχειωδών βιοτικών του αναγκών, αλλά και της μη βελτίωσης της οικονομικής της κατάστασης κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα.

Σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ. 2 του ν. 3869/2010, όπως αυτό τροποποιήθηκε από το άρθρο 14 παρ. 1 ν. 4346/2015 «Μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2018 ο οφειλέτης μπορεί να υποβάλει στο δικαστήριο πρόταση εκκαθάρισης και σχέδιο διευθέτησης οφειλών ζητώντας να εξαιρεθεί από την εκποίηση βεβαρημένο ή μη με εμπράγματη ασφάλεια ακίνητο, εφόσον, στο πρόσωπο του οφειλέτη, πληρούνται σωρευτικά οι εξής προϋποθέσεις: α) το συγκεκριμένο ακίνητο χρησιμεύει ως κύρια κατοικία του, β) το μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό του εισόδημα δεν υπερβαίνει τις εύλογες δαπάνες διαβίωσης, όπως αυτές προσδιορίζονται στην παράγραφο 3 του άρθρου 5 του παρόντος, προσαυξημένες κατά εβδομήντα τοις εκατό (70%), γ) η αντικειμενική αξία της κύριας κατοικίας κατά το χρόνο συζήτησης της αίτησης δεν υπερβαίνει τις εκατόν ογδόντα χιλιάδες (180.000) ευρώ για τον άγαμο οφειλέτη, προσαυξημένη κατά σαράντα χιλιάδες ευρώ (40.000) ευρώ για τον έγγαμο οφειλέτη και κατά είκοσι χιλιάδες (20.000) ευρώ ανά τέκνο και μέχρι τρία (3) τέκνα και δ) ο οφειλέτης είναι συνεργάσιμος δανειολήπτης, βάσει του Κώδικα Δεοντολογίας Τραπεζών, όπου αυτός εφαρμόζεται. Το σχέδιο διευθέτησης οφειλών θα προβλέπει ότι ο οφειλέτης θα καταβάλλει το μέγιστο της δυνατότητας αποπληρωμής του και ότι καταβάλλει ποσό τέτοιο ώστε οι πιστωτές του δεν θα βρεθούν, χωρίς τη συναίνεσή τους, σε χειρότερη

οικονομική θέση από αυτήν στην οποία θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης. Με απόφαση της Τράπεζας της Ελλάδος η οποία θα εκδοθεί εντός τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση του παρόντος ορίζονται η διαδικασία και τα κριτήρια που λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό της μέγιστης ικανότητας αποπληρωμής του οφειλέτη και τον προσδιορισμό του ποσού το οποίο θα ελάμβαναν οι πιστωτές σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης, καθώς και για τον προσδιορισμό της ενδεχόμενης ζημίας των πιστωτών. Μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2018, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες στο πρόσωπο του οφειλέτη πληρούνται σωρευτικά οι εξής προϋποθέσεις: α) το συγκεκριμένο ακίνητο χρησιμεύει ως κύρια κατοικία του, β) το μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό του εισόδημα υπολείπεται ή είναι ίσο των ευλόγων δαπανών διαβίωσης, όπως αυτές προσδιορίζονται στην παρ. 3 του άρθρου 5 του παρόντος, γ) η αντικειμενική αξία της κύριας κατοικίας του κατά το χρόνο συζήτησης της αίτησης δεν υπερβαίνει τις εκατόν είκοσι χιλιάδες (120.000) ευρώ για τον άγαμο οφειλέτη, προσαυξημένη κατά σαράντα χιλιάδες (40.000) ευρώ για τον έγγαμο οφειλέτη και κατά είκοσι χιλιάδες (20.000) ευρώ ανά τέκνο και μέχρι τρία τέκνα, δ) είναι συνεργάσιμος δανειολήπτης, βάσει του Κώδικα Δεοντολογίας Τραπεζών, όπου αυτός εφαρμόζεται και ε) βρίσκεται σε πραγματική αδυναμία πληρωμής των μηνιαίων καταβολών, όπως αυτές ορίζονται στο σχέδιο διευθέτησης οφειλών της προηγούμενης παραγράφου, διασφαλίζεται, ότι οι πιστωτές δεν θα βρεθούν, χωρίς τη συναίνεσή τους, σε χειρότερη οικονομική θέση από αυτήν στην οποία θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης, με τον ακόλουθο τρόπο...». Σύμφωνα με το άρθρο 11 του ανωτέρω τροποποιητικού νόμου (4346/2015), η εφαρμογή του τροποποιημένου άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010 αρχίζει από 01-01-2016 και δεν καταλαμβάνει εκκρεμείς υποθέσεις, καθώς και αιτήσεις που έχουν κατατεθεί έως και 31-12-2015. Επομένως, στην υπό κρίση αίτηση, με ημερομηνία κατάθεσης 20-06-2017, έχει εφαρμογή το ανωτέρω τροποποιημένο άρθρο και συγκεκριμένα υπάγεται αυτή στη δεύτερη κατηγορία περιπτώσεων, καθόσον η αιτούσα πληροί σωρευτικά τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στο εν λόγω άρθρο, ήτοι το συγκεκριμένο ακίνητο, του οποίου ζητεί την εξαίρεση από τη ρευστοποίηση χρησιμεύει ως κύρια κατοικία της, το μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό της εισόδημα υπολείπεται των ευλόγων δαπανών διαβίωσης και η αντικειμενική αξία της κύριας κατοικίας δεν υπερβαίνει το ποσό των 120.000,00 ευρώ. Επίσης, οι πιστωτές της, στα πλαίσια του αρθρ. 338 ΚΠολΔ, δεν επικαλέστηκαν ούτε απέδειξαν ως όφειλαν, ότι η αιτούσα δεν ήταν συνεργάσιμη δανειολήπτρια βάσει του Κώδικα Δεοντολογίας των τραπεζών. Ωστόσο, δεδομένου ότι οι καθ' ων πιστωτές δεν προσκόμισαν εκτίμηση σχετικά με την τρέχουσα εμπορική αξία του ακινήτου και μνεία του εκτιμώμενου ποσοστού απομείωσης αυτής λόγω της αναγκαστικής εκποίησης του, καθώς και των εξόδων



Φύλλο 8 ° της υπ' αριθ. 1405 /2018 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας).

που συνδέονται με τον πλειστηριασμό, σύμφωνα με όσα ορίζονται στην υπ' αρ. 54/15-12-2015 απόφαση της ΤτΕ, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη τις ρυθμίσεις των άρθρων 974 επ. ΚΠολΔ και 1 εσωτερικό άρθρο 9 παρ. 12 έως 15 Ν. 4335/2015, τη δήλωση ενιαίου φόρου ιδιοκτησίας ακινήτων έτους 2017, την υπ' αρ.

έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ενυπόθηκης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Αθηνών και τα διδάγματα της κοινής πείρας, καθώς και αγγελιών πώλησης ακινήτων με παραπλήσια χαρακτηριστικά στον ιστότοπο xe.gr, ορίζει, για την ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών της αιτούσας, ποσό 65.000,00 ευρώ. Το ποσό αυτό είναι μικρότερο των χρεών της, τα οποία ανέρχονται σε 246.022,69 ευρώ και συνεπώς η υποχρέωση της αιτούσας εξαντλείται με την καταβολή του ποσού των 65.000,00 ευρώ. Η αποπληρωμή του ποσού αυτού θα γίνει εντόκως εντός είκοσι ετών, χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με σταθερό επιτόκιο, που θα ισχύει κατά τον χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος. Έτσι θα πρέπει να οριστούν μηνιαίες καταβολές προς τους πιστωτές για τη διάσωση της κυρίας κατοικίας της αιτούσας, οι οποίες θα κατανέμονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1007 παρ. 1, 976 περ. 2, 977 παρ. 3 εδ. 4 ΚΠολΔ. Επομένως, η πρώτη καθ' ης, θα ικανοποιηθεί προνομιακά σύμφωνα με τη σειρά εγγραφής των ενυπόθηκων απαιτήσεων, αποκλεισμένου του έτερου πιστωτή, ενόψει ότι το ενενήντα τοις εκατό (90%) του ανωτέρω ποσού, ήτοι το ποσό των 58.500,00 ευρώ (=65.000,00€ X 90%), υπολείπεται του ποσού της εμπραγμάτως ασφαλισμένης απαιτήσεως που η εν λόγω πιστώτρια έχει έναντι της αιτούσας (144.000,00 ευρώ), ενώ η ανέγγυα απαίτηση της πρώτης των καθ' ων, ποσού 335,83 ευρώ, θα ικανοποιηθεί έως το δέκα τοις εκατό (10%) του ανωτέρω ποσού, ήτοι κατά το ποσό των 6.500,00 ευρώ (=65.000,00€ X 10%) και αφού εξοφληθεί, το υπολειπόμενο ποσό, 6.164,87 ευρώ (=6.500,00€ - 335,83€) θα καταβληθεί για την ικανοποίηση της πρώτης απαίτησης της πρώτης καθ' ης, που προηγείται στη σειρά εγγραφής των ενυπόθηκων απαιτήσεων. Η συνολική μηνιαία καταβολή, εφόσον η αποπληρωμή θα γίνει σε είκοσι έτη, ανέρχεται σε 270,83€ (12 μήνες X 20 χρόνια=240 μήνες, 65.000,00€ : 240 μήνες=270,83 ευρώ).

Όσον αφορά το ζήτημα της περιόδου χάριτος, στη νέα διάταξη του άρθ. 9 παρ 2 μετά το ν. 4336/15, αλλά και στο ν. 4346/15 έχει παραληφθεί η πρόβλεψη της δυνατότητας για χορήγηση περιόδου χάριτος. Αυτό, προφανώς, οφείλεται σε παραδρομή αφού έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το όλο πνεύμα και το σκοπό των ρυθμίσεων του νόμου και ειδικά αυτής της διάταξης του άρθ. 8 παρ. 2, που

προβλέπει τον ορισμό μηνιαίων καταβολών με βάση τα εισοδήματα και τις ανάγκες του οφειλέτη, με σκοπό την ελάφρυνσή του, ώστε να εξυπηρετήσει μέρος των χρεών του και να απαλλαγεί του υπολοίπου, διαφυλάσσοντας ένα ελάχιστο επίπεδο διαβίωσής του. Και αυτό γιατί, εφόσον συμπέσουν οι δύο ρυθμίσεις για μηνιαίες καταβολές, αυτές δηλαδή των άρθ. 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2, ο οφειλέτης θα κληθεί να καταβάλει κατά την πρώτη ζετία, που θα λειτουργήσουν παράλληλα, ποσά σημαντικά μεγαλύτερα αυτών που δύναται με βάση τα εισοδήματα και τις ανάγκες του, που αποτελούν και τα κριτήρια για τον ορισμό του ποσού των καταβολών της ρύθμισης της 8 παρ. 2, γεγονός που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην έκπτωση του, αντί της επιδιωκόμενης απαλλαγής του. Γι' αυτό, η παράλειψη θα πρέπει να καλυφθεί ερμηνευτικά με βάση το πνεύμα των ρυθμίσεων του νόμου για την πραγμάτωση του επιδιωκόμενου μέσω αυτών πιο πάνω σκοπού του. Εφόσον η εκπλήρωση της ρύθμισης του άρθ. 8 παρ. 2 εξαρτάται κατά το νόμο από τα εισοδηματικά κριτήρια που θεσπίζει η διάταξη αυτή, η δε πραγμάτωσή της είναι αδύνατη εφόσον λειτουργήσει παράλληλα με τη ρύθμιση του άρθ. 9 παρ. 2, αφού ανατρέπεται πλήρως η βάση της για τον ορισμό των δόσεων, δηλαδή η τρέχουσα ικανότητα αποπληρωμής του οφειλέτη, όπως αυτή κρίθηκε με βάση τα εισοδηματικά κριτήρια της διάταξης, θα πρέπει κατά λογική ακολουθία η δεύτερη ρύθμιση να έπεται της πρώτης, πράγμα που μπορεί να συμβεί με τη χορήγηση ισόχρονης της πρώτης ρύθμισης περιόδου χάριτος ώστε να μη συμπέσουν οι δύο ρυθμίσεις, όπως ρητά προβλεπόταν από το προγενέστερο δίκαιο και έγινε δεκτό υπό την ισχύ του από τη νομολογία. Εξάλλου η χορήγηση περιόδου χάριτος δεν προβλέπεται μεν από τη διάταξη του άρθ. 9 παρ. 2, όμως δεν απαγορεύεται, αφού δεν προβλέπει χρόνο έναρξης των καταβολών, ούτε άμεσα π.χ. με την έκδοση της απόφασης, ούτε έμμεσα με την απαγόρευση της δικαστικής αναστολής της όπως γίνεται μέσω της διάταξης του άρθ. 8 παρ. 6 στη ρύθμιση του άρθρου αυτού (Ειρ. Πατρ. 350/2016, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Με βάση λοιπόν τα προλεχθέντα, θα πρέπει να χορηγηθεί στην αιτούσα περίοδος χάριτος τριών ετών, ώστε να μη συμπέσει η τελευταία αυτή ρύθμιση με αυτήν των τυχόν καταβολών της επί τρία έτη. Η καταβολή, λοιπόν, των δόσεων για τη διάσωση της κύριας κατοικίας της αιτούσας θα αρχίσει την πρώτη ημέρα του πρώτου μήνα, τρία έτη μετά το χρονικό διάστημα που προβλέπει το άρθρο 8 παρ. 2 Ν. 3869/2010. Περαιτέρω, η ρευστοποίηση του έτερου ακινήτου της αιτούσας κρίνεται απρόσφορη, καθόσον, λόγω της οικονομικής κρίσης που πλήττει τα τελευταία χρόνια τη Χώρα ιδίως στο χώρο της αγοραπωλησίας ακινήτων, κρίνεται αβέβαιη η ρευστοποίησή του, σε κάθε δε περίπτωση δεν θα αποφέρει αυτή σημαντικό ποσό για την ικανοποίηση των πιστωτών της, λαμβανομένων υπόψη των εξόδων και της διαδικασίας της συμβολαιογραφικής

ΧΑ



Φύλλο 9^ο της υπ' αριθ. *445* /2018 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Εκουσίας Δικαιοδοσίας).

αποδοχής της κληρονομιάς (φόρος κληρονομιάς, δεν έχει γίνει ακόμη συμβολαιογραφική αποδοχή από την αιτούσα), η οποία κατ' ανάγκη πρέπει να προηγηθεί και η οποία μπορεί να ανατεθεί στον εκκαθαριστή, καθώς και της χρονοβόρου και δαπανηρής διαδικασίας της εκποίησης (αμοιβή εκκαθαριστή, έξοδα δημοσιεύσεως κλπ). Άλλωστε, σύμφωνα με την υπ' αρ. πρωτ.

πράξη χαρακτηρισμού έκτασης της Διεύθυνσης Δασών Κέρκυρα, η ανωτέρω έκταση έχει χαρακτηρισθεί δασική. Ομοίως, απρόσφορη κρίνεται και η ρευστοποίηση του Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου της αιτούσας.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη κατά την ουσιαστική της πλευρά και να ρυθμιστούν οι αναφερόμενες στην αίτηση οφειλές της αιτούσας, όπως ειδικότερα αναφέρεται στο διατακτικό. Η απαλλαγή της από κάθε υφιστάμενο υπόλοιπο οφειλής έναντι των πιστωτών της θα επέλθει σύμφωνα με το νόμο (άρθρ. 11 παρ. 1 Ν.3869/2010) μετά την κανονική εκτέλεση των υποχρεώσεων, που της επιβάλλονται με την απόφαση αυτή και με την επιφύλαξη της τυχόν τροποποίησης της παρούσας ρύθμισης. Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται σύμφωνα με το άρθρ. 8 παρ. 6 του Ν.3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

Δέχεται εν μέρει την αίτηση.

Καθορίζει μηδενικές μηνιαίες καταβολές της αιτούσας, προς τους καθ' ων πιστωτές της για διάστημα ενός έτους, μετά την παρέλευση του οποίου θα πρέπει, με επιμέλεια του επιμελέστερου διαδίκου, να επανεισαχθεί η υπόθεση με κλήση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου για επαναπροσδιορισμό των εν λόγω μηνιαίων καταβολών, οι οποίες θα ολοκληρωθούν κατά τα επόμενα δύο έτη.

Εξαιρεί της εκποίησης την κύρια κατοικία της αιτούσας, ήτοι ένα διαμέρισμα του ορόφου, εμβαδού 87,50 τ.μ., το οποίο βρίσκεται σε πολυκατοικία στο
, επί της οδού

Επιβάλλει στην αιτούσα την υποχρέωση να καταβάλει στους πιστωτές της για τη διάσωση της ως άνω κύριας κατοικίας της, το ποσό των εξήντα πέντε χιλιάδων ευρώ (65.000,00€) μέσα σε χρονικό διάστημα είκοσι ετών, με μηνιαίες καταβολές, που εκάστη θα ανέρχεται στο ποσό των διακοσίων εβδομήντα ευρώ και ογδόντα τριών λεπτών (270,83€), καταβολές οι οποίες θα κατανέμονται προνομιακά έως το ενενήντα τοις εκατό (90%) του ανωτέρω ποσού, ήτοι για ποσό 65.000,00 ευρώ, στην πρώτη των καθ' ων, ενώ η έτερη απαίτηση της πρώτης καθ' ης θα ικανοποιηθεί έως

το δέκα τοις εκατό (10%) του ανωτέρω ποσού, ήτοι για ποσό 6.500,00 ευρώ και μόλις εξοφληθεί, το υπολειπόμενο ποσό από τις 6.500,00 ευρώ θα καταβληθεί για την ικανοποίηση της πρώτης απαίτησης της πρώτης των καθ' ων. Η καταβολή της μηνιαίας αυτής δόσης θα αρχίσει τρία έτη μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης. Οι παραπάνω πληρωμές θα γίνονται έντοκα όπως ανωτέρω στο σκεπτικό εκτίθεται.

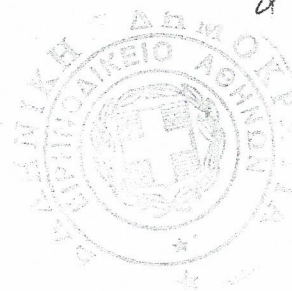
Εξαιρεί ως απρόσφορη τη ρευστοποίηση των λοιπών περιουσιακών στοιχείων της αιτούσας.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, την 4 Ιουνίου 2018, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ



Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ



Αριθμός απόφασης
Θεσπίζοντας η αίτηση
Αθήνα..... 2018
Η Γραμματέας

ΜΙΧ. ΠΑΡΑΒΑΣ